

———— Kovács Újszászy Péter

RETROSPEKTÍV

A Fellegvár nyári köntösébe furcsa indákat hímzett a hétfő.
Aludni készültek a tornyok.
Ezüstfenyőkbe tápláltad mosolyod.
Amikor megfogtad a kezem, magunkat láttam a túlevelekben.

A Fellegvár most elhagyott katedrális.
Másként vetül a fény a fenyőfákra.
Hiába nézem a túleveleket,
növényi szervek forгатagát látom.
Azt mondják, miután visszautasítottál,
két hétig nem aludtak a tornyok.

SZIROMLEVÉL

Valahol a papírsárkányok segítség nélkül is repülni tudnak.
Valahol egy időben vagy jelen minden udvaron.
Rózsafákat metszesz, kezed fehérebb a megszülető szirmoknál.
Ahogy a hervadt virágok földet érnek,
közelebb lopózik egy teknőctarka macska.
Hanyatt fekvé játszik a rózsaaágyon.
Valahol karmos gerinces vagyok.
Délutánonként melletted alszom el.

KERT, AHOL NEM LESZÜNK

Nézd, vörös lett a cseresznyék bőre,
árnyak pihennek a fák alatt!
Téged várnak ők is,
hogy a nyári nap elől elrejtessenek,

s oltalmukban múljon el torkodból a fájdalom.
Ha a gyümölcsösben lennénk,
úgy simogatnálak, hogy visszanyerd a hangod!
Igyekeznek megóvni téged,
ahogy liliomokra vigyáz a nedvesség.